

Sygn. akt II Ka 217/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Barbary Sobotki

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2022 r.

sprawy **K. C.**

oskarżonego z art. 191 § 1a kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, kuratora małoletniego pokrzywdzonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 10 stycznia 2022 r. sygn. akt II K 1197/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku;
2. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk, zaś okres próby określa na 3 (trzy) lata;
3. za podstawę orzeczonego w pkt III dozoru kuratora sądowego przyjmuje art. 73 § 2 kk;
4. orzeczone w pkt V, VI i VII nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych podwyższa do kwot po 5000 (pięć tysięcy) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych U. C., S. M. (uprzednio C.) i M. C. po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 217/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 10 stycznia 2022 r., sygn. II K 1197/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Z apelacji obrońcy oskarżonego</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż:</p> <p>a. decyzja oskarżonego o prowadzeniu osobnego gospodarstwa domowego z M. P. (1) była dużym zaskoczeniem dla jego żony oraz dzieci, podczas gdy z dokumentów spraw cywilnych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wynika, że małżeństwo oskarżonego przez podjęciem decyzji o wyjeździe nie funkcjonowało w sposób prawidłowy, pozostawał on w konflikcie ze swoją żoną, a decyzja o wyjeździe na Święta Bożego Narodzenia była podyktowana jedynie tym, aby ich nie spędzać samotnie, tak jak to było podczas ubiegłorocznych Świąt;

b. oskarżony wyłączył światło na górnej kondygnacji budynku, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że prąd na górnej kondygnacji budynku był przez cały czas zarzutu, a historia o przypadkowym otwarciu skrzynki na rozdzielnicę prądu przez S. C. w świetle nagrania przedstawionego przez oskarżonego jest niewiarygodna. Zatem światło było na górnej kondygnacji budynku. Próba wyłączenia światła była podyktowana jedynie chęcią uzyskania od żony części zapłaty za rachunki za energię elektryczną, gdyż żona pomimo zajmowania górnej części budynku nie regulowała żadnych opłat za energię. Sąd pomógł również okoliczność wyrażenia zgody przez oskarżonego na założenie podlicznika energii dla górnej części budynku;

c. brak wody stanowiłby dla mieszkańców górnej kondygnacji istotną dolegliwość, w sytuacji, w której ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że woda dostarczana do tej nieruchomości nie nadaje się do spożycia przez ludzi ani nawet do prania, nadaje się wyłącznie do zmywania oraz spłukiwania toalety. Zatem dostarczanie wody przez oskarżycieli posiłkowych do tej nieruchomości nie było niczym nadzwyczajnym, ani nie wynikało z działania oskarżonego;

d. oskarżony chciał zmusić pokrzywdzonych do opuszczenia zajmowanego przez nich piętra budynku, podczas gdy jedynym jego motywem było doprowadzenie do sytuacji równego podziału wydatków za energię oraz wodę na tej nieruchomości oraz przeprowadzenia naprawy instalacji sanitarnej przez pokrzywdzoną. Gdyby oskarżony chciał wyrzucenia członków swojej rodziny z górnej części budynku to doprowadziłby do sytuacji sprzedaży całej nieruchomości, przecież miał na nią kupców;

e. U. C. partycypowała w sposób znaczący w opłatach związanych z nieruchomością. Opłaty za wywóz śmieci to kwestia kilkudziesięciu złotych, podatek od nieruchomości jest płacony co roku i jego opłacenie w połowie wartości to kwestia kilkuset złotych za cały rok. S. C. kupiła jeden raz węgiel na opał, w sytuacji, w której w poprzednich miesiącach wszystkie koszty z tym związane ponosił wyłącznie oskarżony. Sąd akceptuje obowiązki rodzicielskie wobec dzieci S. oraz M., ale nie chciał dopuszczać pytań związanych ze stosunkiem dzieci wobec ojca, które od kilku lat są napięte. Dzieci wyzywają swojego ojca, nie szanują go, nie chcą mieć z nim nic wspólnego. Obecnie jedynie śmieją się z niego, że został skazany i teraz musi być grzeczny wobec nich bo inaczej napiszą pismo do Prokuratury, aby oskarżony został zamknięty w więzieniu.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

W przedmiotowej sprawie wniesiono 3 apelacje. Sąd Okręgowy sporządzając niniejsze uzasadnienie rozpoczął od odpowiedzi na zarzuty obrońcy, albowiem były one skierowane przeciwko winie oskarżonego K. C., a zatem w najdalej posuniętym zakresie, dodatkowo na korzyść tego podsądnego. 2 pozostałe apelacje wniesiono na niekorzyść wyżej wymienionego, a dotyczyły wyłącznie kwestii braku współmierności orzeczonej w I instancji represji karnej. W ocenie Sądu Okręgowego, właśnie taka kolejność pozostaje uzasadniona, biorąc pod uwagę, że bez ustalenia winy nie może być mowy o jakiegokolwiek karze.

Przechodząc do meritum, redakcja apelacji obrońcy nie respektowała należycie treści przepisu art. 427 § 2 kpk, albowiem zarzuty jako składniki środka odwoławczego zawierały swoiste uzasadnienie, podczas gdy samo uzasadnienie apelacji, ograniczone do jednego akapitu (k. 263) pozostawało niezwykle skrócone. Proporcje między tzw. petitum, a uzasadnieniem, około trzykrotnie krótszym od treści zarzutów, pozostawały wyraźnie zaburzone, mimo tego, iż ów środek odwoławczy pochodził od podmiotu profesjonalnego. Ponadto samo uzasadnienie nie stanowiło rozwinięcia zarzutów z petitum, lecz wskazano w nim dodatkowe kwestie leżące zupełnie poza nimi, na co wskazywało sformułowanie wykorzystane w pierwszym zdaniu (k. 263) „Oprócz zarzutów podniesionych w apelacji (...)”. W tym miejscu przypomnieć należało, że uzasadnienie jest integralną częścią apelacji, a wyodrębnienie

jednostki redakcyjnej zatytułowanej „uzasadnienie”, bynajmniej nie oznacza, że skarżący spełnił ustawowy wymóg i we wniesionym środku odwoławczym rozwinął podniesione zarzuty (por. m.in. Wyrok SA w Białymstoku z 11.02.2015 r., II AKa 242/14, LEX nr 1665071). Pomijając kwestie techniczne dotyczące redakcji wniesionego środka odwoławczego, poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej, zarzuty pochodzące z apelacji obrońcy uznano za bezzasadne, polemiczne i jedynie luźno powiązane z kwestią winy oskarżonego lub jej braku. Argumenty obrońcy mające ów wyrok zakwestionować, nie podważyły prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Zarzut błędu w ustaleniach, aby był skuteczny wymaga wykazania wpływu uchybienia na treść wyroku. Tego zaś, zdaniem Sądu Okręgowego, zabrakło po stronie skarżącego.

Przykładem jedynie polemicznego związku pomiędzy zarzutem, a pożądanym przez skarżącego efektem (określonym we wniosku apelacyjnym) jest zdaniem Sądu Odwoławczego podpunkt a. zarzutu dotyczący oceny kwestii rozpadu małżeństwa stron, tego czy było to zaskoczenie dla żony i dzieci oskarżonego, czy między nimi wcześniej układało się już źle, a także powodów wyjazdu oskarżonego na Święta Bożego Narodzenia. Należało zwrócić uwagę, iż wyjazd ten (koniec 2018 r.) nie dotyczył nawet czasookresu z aktu oskarżenia (lipiec 2019 r. – 2 październik 2020 r.). Wszystkie powyższe kwestie stanowiły wyłącznie tło zdarzenia, którego ramy nakreślono w akcie oskarżenia. Argumentacja obrońcy dotycząca powyższych kwestii w

żaden sposób nie zdekompletowała znamion przestępstwa przypisanego oskarżonemu, a dokładnie to skarżący winien uczynić punktem wyjścia formułując apelację kwestionującą zasadność stwierdzenia winy oskarżonego odnośnie do konkretnego przestępstwa penalizowanego przez Kodeks Karny, w tej sprawie z art. 191 § 1a kk.

Podpunkt b. zarzutu stanowił proste zaprzeczenie tego co Sąd Rejonowy ustalił, a mianowicie, że oskarżony pozbawił dostępu do energii elektrycznej swoją żonę i dwoje dzieci mieszkających na piętrze domu. Zgodnie z twierdzeniami obrońcy taki stan rzeczy w ogóle nie istniał, pokrzywdzeni mieli cały czas dostęp do prądu, co pozostawało niespójne nawet wewnątrz, skoro ów brak dostępu (paradoksalnie w tym samym podpunkcie zarzutu) autor apelacji tłumaczył chęcią skłonienia żony do dokładania się do rachunków. Także i takie wyjaśnienie nie mogło być uznane za logiczne, skoro z zeznań M. P. (2) wynikało, że oskarżony odmówił propozycji płacenia rachunków na przemian przez niego i żonę (k. 80). Nader czytelnym dla Sądu Okręgowego był zatem brak logiki, jasnego i ścisłego formułowania myśli po stronie skarżącego, przy jednoczesnym zarzucaniu Sądowi Rejonowemu dopuszczenia się „dowolności” w poczynionych ustaleniach faktycznych. Skarżący w podniesionym zarzucie zakwestionował fakt przypadkowego otwarcia skrzynki, o której to okoliczności zeznawała córka oskarżonego S. M. (C.). Dlatego też podkreślić należy, iż przywrócenie na chwilę dostępu do energii elektrycznej przez wyżej wymienioną czy to przypadkowe,

czy też nawet celowe, leżało jednak poza świadomością i wolą oskarżonego i w żaden sposób nie tłumaczyło jego zachowania rozciągniętego w czasie. Zgoda na założenie podlicznika energii elektrycznej po stronie oskarżonego to z kolei okoliczność, która pojawiła się w następstwie toczącego się przeciwko oskarżonemu postępowania i jako następstwo tegoż postępowania karnego, nie zaś dobrowolny akt woli, należało ją ocenić. Deklarowana zgoda, przy braku działań w postaci udania się do elektrowni z uwagi na konieczność podpisania odpowiednich dokumentów przez właściciela nieruchomości (k. 201v) to również za mało, ograniczała się bowiem w istocie do pustej deklaracji i bynajmniej nie rozwiązywała problemu. Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, dostęp do prądu i bieżącej wody, w domu w którym te instalacje działają od lat, nie mógł być uznany po stronie oskarżonego za akt dobrej woli, lecz jako standard w codziennym funkcjonowaniu w XXI wieku, którego oskarżony świadomie pozbawił żonę i dzieci.

W podpunkcie c. zarzutu obrońca negował pierwszoinstancyjne ustalenie, że brak dostępu do wody mieszkańców górnej kondygnacji domu stanowił dla nich istotną dolegliwość. Przepis art. 191 § 1 kk dotyczy „istotnego utrudniania innej osobie korzystania z zajmowanego lokalu mieszkalnego” i to pojęcie ustawowe było poddawane rozważaniu w orzecznictwie i doktrynie. Oceny, czy sposób działania cechuje się tym, że jest „**istotnie utrudniający**”, należy dokonywać in concreto, a nie in abstracto. Do pewnego stopnia pomocna może tu być konstrukcja

modelowego rozsądnego obywatela; można byłoby uznać, że sprawca zachowuje się w sposób istotnie utrudniający, gdyby taki obywatel, będący na miejscu pokrzywdzonego, postrzegał korzystanie z lokalu mieszkalnego jako istotnie utrudnione. Należy jednak sądzić, że taka ocena jest niewystarczająca, gdyż dodatkowo należy jeszcze uwzględnić charakter i właściwości samego lokalu, to, na czym polega korzystanie z niego przez inną osobę, wreszcie, jakie zachowanie może tej osobie (a nie abstrakcyjnie ujmowanemu modelowemu obywatelowi) utrudniać korzystanie z lokalu [M. Mozgawa (w:) M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, M. Mozgawa, Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022). W przedmiotowej sprawie chodziło o lokal mieszkalny – dom jednorodzinny zajmowany przez żonę i dzieci oskarżonego (na górze) oraz oskarżonego i jego konkubinę (na dole). Skarżący twierdził, iż woda w domu oskarżonego i tak nie nadawała się do picia. Zupełnie przemilczał jednak, że w okresie wskazanym w zarzucie oskarżony i jego konkubina mieszkający na dolnej kondygnacji domu z tej samej wody korzystali gotując, piorąc, kąpiąc się, itp. Przemilczał także chociażby konieczność splukiwania toalety wodą przywiezioną do domu w baniakach i chociażby już z tego względu jego argumenty nie przystawały do realiów tej sprawy. Nadaje się do tego bowiem nawet woda niezdatna do picia. Zdaniem Sądu Okręgowego prowadzenie postępowania dowodowego co do jakości wody w tym stanie sprawy nie było celowe i decyzja Sądu Rejonowego w tym względzie była w zupełności słuszna. Twierdzenie obrońcy, iż dostarczanie wody

w baniakach nie było niczym nadzwyczajnym i nie wynikało z działania oskarżonego, pozostawało niezgodne z zadami logiki i doświadczeniem życiowym, a zatem z art. 7 kpk, skoro część mieszkańców tego samego domu w tym samym czasie, musiała to robić, a część nie. Istniała bowiem zasadnicza różnica, co działo się po odkręceniu kranu, czy też próbie spuszczenia wody w toalecie na górze i na dole tego samego budynku.

W podpunkcie d. zarzutu obrońca podjął próbę polemiki, negując ustalenie, że oskarżony poprzez swoje działanie opisane w a/o chciał zmusić pokrzywdzonych do wyprowadzki, podczas gdy K. C. i jego konkubina M. P. (1) w swoich depozycjach wskazywali, że pokrzywdzona pracuje i jeśli jej się nie podoba wspólne mieszkanie może wynająć lokum po cenach rynkowych, z czego Sąd Rejonowy wyciągnął jedyne racjonalne i zgodne z art. 7 kpk wnioski. Również argument o możliwości sprzedaży nie przekonał Sądu Okręgowego, przede wszystkim dlatego, że w tym samym domu mieszkał oskarżony z konkubiną, w sprzedaż nieruchomości również dla niego oznaczała konieczność poszukiwania nowego lokum. Ponadto deklaracje o tym, że oskarżony miał kupca na nieruchomość z 3 lokatorami, w tym małoletnim, wobec których należałoby przeprowadzić eksmisję i zapewnić im lokal zastępczy, poza tym, że nie zostały w żaden sposób potwierdzone, były sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Odnosząc się do naprawy instalacji Sąd Rejonowy zajął klarowne stanowisko, wskazując, iż chociaż oskarżony jest wyłącznym

właścicielem domu, sam nie poczynił żadnych, najmniejszych chociażby starań, by rozwiązać problem ze skraplającą się na suficie wodą, zasłaniając się brakiem dostępu do pomieszczeń zajmowanych przez pokrzywdzonych. Sąd Rejonowy trafnie dostrzegł, iż złożone do akt sprawy nagranie z dnia 9 września 2021 r. (k. 174) wskazywało, że oskarżony mógł dostać się do tychże pomieszczeń. Ponadto, z inicjatywy pokrzywdzonej w domu stron był hydraulik (k. 203v, zeznania M. P. (2)) i pomimo tego oskarżony nie przywrócił pokrzywdzonym dostępu do wody, a zacieki na które się powoływał powstały jeszcze przed okresem wskazanym w akcie oskarżenia, zanim odszedł od żony i zamieszkał w tym samym domu z konkubiną, w czasie gdy żyła jeszcze jego matka (k. 80).

Sąd Okręgowy nie zgodził się również z podpunktem e. zarzutu dotyczącym partycypowania w kosztach utrzymania domu, przede wszystkim dlatego, że oskarżony i jego obrońca nie wskazali, jakie dodatkowe koszty ponad to, co ustalił Sąd Rejonowy ponosił sam oskarżony i w jakich jeszcze miałyby uczestniczyć pokrzywdzona - żona oskarżonego. Z kolei odnośnie do stosunku dzieci do oskarżonego stanowczego podkreślenia wymagało, iż obowiązek zapewnienia dzieciom podstawowych potrzeb życiowych nie jest uzależniony od pozytywnych relacji rodzic - dziecko, a uzależnianie płatności świadczeń alimentacyjnych od dobrych stosunków z dziećmi należało odebrać jako nieporozumienie, zaś skarżącego odesłać do Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego, bogatej doktryny i orzecznictwa tej gałęzi

prawa. Szczegółowe omawianie tej problematyki przekraczałoby objętość niniejszego uzasadnienia i do wyrokowania w sprawie karnej nie było konieczne. Nie sposób odebrać także jako naśmiewania się, wskazywania przez pokrzywdzonych na konieczność przestrzegania przez K. C. porządku prawnego w sytuacji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Zamiar oskarżonego Sąd Rejonowy ustalił w pełni prawidłowo nie tylko na podstawie wyjaśnień K. C., lecz przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności tej sprawy, z którymi miał do czynienia, przy uwzględnieniu wszystkich działań i zaniechań wyżej wymienionego, zeznań świadków oraz faktów, którym nawet obrona nie była w stanie zaprzeczyć. Próba wyłączenia z kręgu pokrzywdzonych S. M. (C.) jedynie z uwagi na spotkanie się w okresie objętym zarzutem z przyszłym mężem, wobec dowodów o charakterze osobowym, które jednoznacznie i spójnie wskazywały, iż mieszkała wówczas z matką i bratem, również nie mogła przynieść oczekiwanego rezultatu.

Wniosek

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

Lp.	Zarzut	
2.	<p>Z apelacji pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych</p> <p>Rażąca łagodność, a tym samym niewspółmierność orzeczonej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz nawiązek na rzecz oskarżycielek posiłkowych, w sytuacji gdy należyte uwzględnienie: celów wychowawczych kary, stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, dyrektyw wymiaru kary, a w szczególności sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu, w tym w toku niniejszego postępowania, uzasadniały wymierzenie mu wyższej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz większych nawiązek.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Orzekanie o karze każdorazowo ma charakter indywidualny, swoje odzwierciedlenie znajduje w „widełkach” określonych w przepisach karnomaterialnych Kodeksu Karnego, a proces wyboru i miarkowania właściwej in concreto represji karnej jest w pewnej mierze subiektywny. Z tego względu, ustawodawca określając w art. 53 kk i art. 54 kk zasady i dyrektywy modelowego orzekania o karze pozostawił Sądowi określony zakres swobody w jej wymierzaniu. Zmiana wysokości orzeczonej kary może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako „rażąco		

niesprawiedliwa”. Ingerencja Sądu Odwoławczego w orzeczenie o karze może nastąpić tylko i wyłącznie wówczas, gdy różnica między karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą którą należałoby orzec jest znaczna, rażąca, nie może sprowadzać się do różnic nieznacznych, bo byłoby to sprzeczne z normą art. 438 pkt 4 kpk, z której jednoznacznie wynika, że podstawą zmian może być jedynie rażąca - a więc nie każda - niewspółmierność kary.

Wskazane wyżej kryterium rażącej niewspółmierności uprawniające Sąd Odwoławczy do ingerencji w tę część zaskarżonego wyroku spełniało pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie o karze 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby. Tak krótki okres probacji uznano za niewystraszający w skonkretyzowanej sytuacji podsądnego, przy jego warunkach osobistych. W przekonaniu Sądu Okręgowego, oskarżony nie zasługuje na tak łagodny wymiar kary. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie przekonują, aby Sąd meriti wszelkim przesłankom łagodzącym oraz obciążającym K. C. nadał właściwą rangę i znaczenie oraz aby w należyty sposób uwzględnił kodeksowe kwalifikatory dyrektyw wymiaru kary, które wpływają na jej wymiar. Praktyka związana z wieloletnim procedowaniem prowadzi do wniosku, iż błędne jest założenie, iż każdy rodzic chce dla swojego dziecka jak najlepiej. Ze strony oskarżonego do czynienia mieliśmy z opacznym postrzeganiem rzeczywistości i przedstawieniem jej fragmentów jedynie w odniesieniu do swojego

interesu osobistego. Oskarżony na żadnym etapie postępowania nie wyraził skruchy. Cały czas pamiętać należało, że w przedmiotowej sprawie jednym z pokrzywdzonych był małoletni syn małżonków C., któremu oskarżony winien zapewnić opiekę, środki utrzymania i warunki do rozwoju. Oskarżony nie był gwarantem zapewnianającym swojemu małoletniemu synowi potrzeby życiowe, wręcz przeciwnie – celowo pozbawiał go podstawowych wygód, takich jak światło elektryczne czy bieżąca woda w kranie, o kwestiach tego czy była ciepła, czy zimna nawet nie wspominając. Oskarżony nie zastanawiał się także nad naturalną konsekwencją swojego działania i możliwością braku realizacji obowiązku szkolnego syna w sytuacji nauki zdalnej. Jego działanie spowodowało bardzo duże upokorzenie, udęczenie pokrzywdzonych, dodatkowo rozciągnięte w czasie na okres wielu miesięcy. Oskarżony i jego konkubina wyśmiewali się z pokrzywdzonych mówić im wprost, że żyją „jak szczury i brudasy”, czyli nie mogą się umyć pod bieżącą wodą i muszą siedzieć po ciemku, co stanowiło dla nich dodatkową dolegliwość. Skutkiem popełnionego przez niego czynu dla pokrzywdzonych były także szkody natury emocjonalnej, wstyd, pogorszenie kontaktów towarzyskich i izolacja. Wyrok drugoinstancyjny, w którym zastrzono wymierzoną oskarżonemu represję karną, podwyższając karę pozbawienia wolności do roku, powinien uświadomić oskarżonemu wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, wdrożyć go w przestrzeganie porządku prawnego i skłonić do

refleksji nad właściwą hierarchią dóbr i potrzeb, nie tylko swoich, ale również jego najbliższych. Z kolei, 3-letni okres próby w przekonaniu Sądu Okręgowego, pozwoli na pełną weryfikację trafności postawionej w tej sprawie pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Te same względy, które warunkowały podwyższenie wymiaru kary zasadniczej, przemawiały także za podwyższeniem nawiązek orzeczonych na rzecz pokrzywdzonych do kwot po 5.000 (pięć tysięcy) złotych. Ich orzeczenie służyć ma kompensacie szkód i krzywd mających swe źródło w przestępstwie popełnionym przez oskarżonego. Ich wysokość Sąd Okręgowy miarkował z uwzględnieniem rozmiaru szkód i krzywd, a zatem przez pryzmat materialnych strat i subiektywnych doznań ofiar przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary. W ocenie Sądu Okręgowego, tychże kwot nie sposób uznać za wygórowane chociażby także z uwagi na koszty dowozu, wysiłku fizycznego i czasu poświęcanego na zabiegi pokrzywdzonych dotyczące przywożenia wody w baniakach, organizacji życia codziennego, robienia prania u babki mieszkającej w oddalonej miejscowości, zakupu power-banków, baterii, itp.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec K. C. kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

orzeczenie na rzecz S. C. i U. C. nawiązek w kwocie po 5.000 zł		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność zarzutu warunkowała zasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3.	<p>Z apelacji kuratora małoletniego pokrzywdzonego</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej na rzecz oskarżonego posiłkowego nawiązki w kwocie 1.000 zł, która w ocenie kuratora jest rażąco zaniżona, mając na uwadze charakter zarzuconych oskarżonemu czynów, ich czasookres, a także zważywszy na fakt, iż oskarżony będący ojcem małoletniego oskarżyciela posiłkowego zobowiązany jest do dbałości o zaspokajanie jego potrzeb życiowych, zaś swoim zachowaniem faktycznie uniemożliwił mu zaspokajanie elementarnych potrzeb takich jak higiena i wyżywienie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zob. rubryka 3.2.		
Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt VII poprzez podwyższenie zasądzonej na rzecz małoletniego oskarżyciela posiłkowego nawiązki	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

do kwoty 10.000 zł przez <u>obniżenie świadczenia pieniężnego</u> ;	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż częściowo do wniosku tego skarżącego wkradła się omyłka pisarska, albowiem był to wniosek złożony na niekorzyść reprezentowanej strony. Mimo tego uchybienia, intencja skarżącego i sam kierunek zaskarżenia wyroku „na niekorzyść oskarżonego”, w konkretnej części – punkcie wyroku, nie pozostawiała wątpliwości czego w istocie domaga się ów skarżący wnosząc apelację i zgodnie z rzeczywistym kierunkiem zaskarżenia i wniosku zmieniono zaskarżony wyrok.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w części dotyczącej winy oskarżonego.	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji obrońcy kwestionującego winę oskarżonego i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności podwyższył do 1 (jednego) roku; 2. za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjął art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 2 kk, zaś okres próby określił na 3 (trzy) lata; 3. za podstawę orzeczonego w pkt III dozoru kuratora sądowego przyjął art. 73 § 2 kk; 4. orzeczone w pkt V, VI i VII nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych podwyższył do kwoty po 5.000 (pięć tysięcy) złotych. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Omówiono w rubryce 3.2. Przepis art. 70 § 2 kk dotyczy okresu próby orzekałego wobec sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej. Sąd Okręgowy wskazał go jako podstawę orzeczenia (odmiennie od Sądu Rejonowego przytaczającego § 1 art. 70 kk), jako adekwatny i przystający do stanu faktycznego tej sprawy. Przemoc ujmowana powinna być szeroko, zarówno w aspekcie fizycznym, jak i psychicznym, a także zmuszania do określonego zachowania. Dozór kuratora jest obowiązkowy wobec sprawcy przestępstwa popełnionego na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej (art. 73 § 2 kk). Sąd Rejonowy nie miał w tym względzie zatem luzu decyzyjnego, związanego z fakultatywnością tego rozstrzygnięcia na podstawie art. 70 § 1 kk.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych U. C., S. M. (uprzednio C.) i M. C. po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z udziałem ich pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tychże kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).
IV.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	brak albo	Rozstrzygnięcie o karze zasadniczej i nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Kurator małoletniego oskarżyciela posiłkowego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość nawiązki	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana